

Sygn. akt III AUa 404/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń SSA Barbara Mazur (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2013 r.,
sygn. akt VI U 4391/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 404/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy: ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił ustalenia A. B. prawa do emerytury w oparciu wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. wymaganego co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 10 lat, 5 miesięcy i 29 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. B. domagając się przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż dysponuje wymaganym 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, ponieważ w okresie od dnia 02 maja 1984 r. do dnia 25 stycznia 1993 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w

B., gdzie wykonywał pracę ślusarza-spawacza. Odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków na okoliczność wykonywania we wskazanym okresie zatrudnienia pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 10 października 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy emerytalnej oraz rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, odmówił ustalenia A. B. prawa do emerytury z uwagi na nie wykazanie na dzień 01 stycznia 1999 r. wymaganego co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 10 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Organ rentowy nie zaliczył do okresu zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach okresu od dnia 02 maja 1984 r. do dnia 25 stycznia 1993 r., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył za ten okres świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. B. domagając się jej zmiany i przyznania mu emerytury oraz podtrzymując swoje wnioski dowodowe zgłoszone w odwołaniu od decyzji z dnia 12 września 2012 r.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie VI U 4391/12 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.: z dnia 12 września 2012 r. i z dnia 10 października 2012 r. oraz ustalił A. B. prawo do emerytury począwszy od dnia 01 października 2012 r.,
2. ustalił, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

A. B., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 07 września 2012 r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Bezsprzeczne jest, iż udokumentował on staż ubezpieczeniowy w wymiarze 31 lat, 2 miesięcy i 9 dni. Aktualnie nie pozostaje w zatrudnieniu, nie jest członkiem OFE.

Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w B. od dnia 02 maja 1984 r. do dnia 25 stycznia 1993 r.

Z akt osobowych wnioskodawcy wynika, że pracował on w Przedsiębiorstwie (...) przez cały okres zatrudnienia na stanowisku monter – spawacza. Z książki spawacza, której kserokopia została włączona do akt wynika, że uprawnienia spawacza ubezpieczony uzyskał w dniu 17 lipca 1980 r. i od tego dnia do dnia 30 stycznia 1993 r. wykonywał prace spawalnicze konstrukcji stalowych i instalacji technologicznych C.O.

Przesłuchany w charakterze świadka W. D. zeznał, że pracował w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od dnia 03 października 1983 r. do dnia 01 czerwca 1992 r. Był zatrudniony na stanowisku monter–spawacz, ale faktycznie pracował tylko jako spawacz, co potwierdza wystawione mu zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy kwestionował to świadectwo, jednak na podstawie wyroku sądu otrzymał wcześniejszą emeryturę (nr (...)). Świadek zeznał, że był dotychczas trzykrotnie przesłuchiwany w sprawach kolegów, którzy nie otrzymali świadectwa i którzy też pracowali jako spawacze, a byli zatrudnieni na stanowiskach ślusarz-spawacz. Świadek zeznał, że był w tej samej brygadzie co A. B.. Powód był brygadzystą. Brygada zajmowała się tylko spawaniem rurociągów w wykopach i na estakadach oraz w kotłowni węzłów cieplnych.

Prace spawalnicze wykonywano też w Zakładach (...). Spawanie odbywało się w różnych warunkach, w oparach amoniaku, na wysokościach, w głębokich na 3 metry wykopach, czasami w ciężkich warunkach atmosferycznych. Ubezpieczony miał uprawnienia dozоровe, dlatego czasem zajmował się spawaniem rurociągu pod torami - do czego wymagano najwyższych uprawnień. Wszyscy spawacze otrzymywali dodatek za szczególne warunki pracy i posiłki regeneracyjne. Wnioskodawca nie miał dłuższych przerw w pracy.

Świadek E. M. zeznał, że pracował w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od dnia 02 maja 1984 r. do dnia 30 września 1991 r. jako monter-spawacz. Świadek był monterem, zajmował się głównie przygotowaniem elementów do spawania, które to następnie spawał spawacz oraz szlifowaniem spawów. W brygadzie monterskiej było kilku monterów i kilku spawaczy. Ubezpieczony był dobrym spawaczem z uprawnieniami. Każdy element wymagał trzykrotnego spawania, po każdym spawaniu spaw był szlifowany. W czasie szlifowania wnioskodawca wykonywał następny spaw i następnie powracał do poprzedniego (aż trzykrotnie) w zależności od średnicy i grubości rury. Pierwsza duża praca to była rura tzw. tysiączka, to jest rura o średnicy metra, do której wchodził monter, żeby ją wyprofilować od środka, a spawał ubezpieczony. Były to prace na terenie Zakładów (...) w J. na odpadach poprodukcyjnych, gdzie wydzielają się szkodliwe opary. Praca odbywała się w hali tych zakładów, gdzie stawiane były kolumny wymagające spawania. Praca wykonywana była przy użyciu masek przeciwgazowych. Poza tym wykonywano węzły ciepłownicze w P., kotłownię w B. i rozbudowę ciepłowni w B.. Pracownicy otrzymywali mleko, posiłki regeneracyjne i dodatki pieniężne za szkodliwe warunki pracy.

Świadek J. M. zeznał, że pracował w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od dnia 03 października 1983 r. do dnia 21 sierpnia 1990 r. na stanowisku ślusarz-spawacz i spawacz-monter. Na dowód okazał świadectwo z dnia 21 sierpnia 1990 r. Pracował razem z wnioskodawcą. Początkowo był w innej brygadzie, a po roku do końca zatrudnienia w brygadzie A. B.. Świadek zajmował się przygotowaniem do spawania segmentów, rur, zbiorników, konstrukcji. W brygadzie było dwóch, trzech spawaczy, należał do nich również ubezpieczony, który głównie zajmował się spawaniem. Sporadycznie mógł pracować przy cięciu metalu, ale jego głównym zajęciem było spawanie. W brygadzie były trzy, cztery spawarki i komplety gazów technicznych do cięcia i spawania gazowego. Praca wykonywana była głównie w J. Zakładach (...), a oprócz tego były delegacje m.in. na budowę kotłowni w T. i W.. W J. Zakładach robiło się kilometry rurociągów i konstrukcje do przeprowadzenia tych rurociągów przez ulicę i nad torami kolejowymi. Spawano też zbiorniki na wydziale sody, gdzie wydzielal się amoniak i gdzie trzeba było mieć przy sobie maskę przeciwgazową. Wymieniano też podesty i konstrukcje, na których były podesty na pieców szybowych, gdzie wydzielal się dwutlenek węgla i tlenek węgla. Stale wyczuwalna była woń tych gazów. Były dodatki za szkodliwą pracę i posiłki regeneracyjne.

Sąd Okręgowy zważył, że przepisy rozporządzenia wykonawczego z dnia 07 lutego 1983 r., które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Obowiązujące normy prawne w sposób jednoznaczny rozstrzygają, jakie środki dowodowe mogą stanowić podstawę do ustalenia konkretnych okoliczności w postępowaniu przed organem rentowym. W związku z tym organ rentowy, rozpoznając wniosek w sprawie prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach, może uwzględnić wyłącznie te okresy pracy w szczególnych warunkach, które zostały udowodnione za pomocą dokumentów. Dokumenty te są dla organu rentowego wiążące nie tylko w pozytywnym, ale i w negatywnym tego słowa znaczeniu. Oznacza to, że z jednej strony przedłożone zaświadczenie jest dowodem na fakt wykonywania przez zainteresowanego pracy w szczególnych warunkach, a z drugiej strony brak takiego zaświadczenia uniemożliwia ustalenie tej okoliczności za pomocą innych środków dowodowych. W przypadku, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczeń potwierdzających okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach z przyczyn od siebie niezależnych, art. 472 i 473 k.p.c. umożliwiają ustalenie tych okoliczności w drodze postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z ww. artykułami w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych każdy fakt mający wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna

za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. Zaliczenie nie udokumentowanych, spornych okresów pracy w szczególnych warunkach do stażu pracy uprawniającego do wcześniejszej emerytury wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Na podstawie powyższego nie ulega wątpliwości, że w postępowaniu o świadczenie emerytalno-rentowe dopuszczalne jest – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r. w sprawie III UZP 5/85 – przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia. Okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie zeznań świadków i akt osobowych.

Sąd I instancji uznał zeznania świadków za wiarygodne. Wskazał, że świadkowie dokładnie opisali charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, ponadto w tym samym czasie byli zatrudnieni w tym samym przedsiębiorstwie co ubezpieczony. Zdaniem tego Sądu zarówno świadectwo pracy, książeczka spawacza, jak i dokumenty zawarte w aktach osobowych (np. pismo przełożonych ubezpieczonego do Dyrekcji o podwyższenie stawki jego wynagrodzenia ze stwierdzeniem, że ubezpieczony pracuje na stanowisku spawacza, a brygadzie którą kieruje można powierzyć najtrudniejsze odcinki robót), potwierdzają przedstawione powyżej zeznania i dają podstawę do zaliczenia spornego okresu do okresu pracy w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Wykonywana przez powoda praca wymieniona jest w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W ocenie Sądu Okręgowego zaliczenie wymienionego wyżej okresu spowodowało, że odwołujący spełnia warunki konieczne do przyznania emerytury określone w art. 32 ustawy emerytalnej i w § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), a zatem ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do przyznania mu emerytury.

Kierując się powyższym, Sąd ten na podstawie art. 477 (14) § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd I instancji, zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1 lit. a ustawy emerytalnej, z urzędu orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku. Sąd ten wskazał, że ubezpieczony za sporny okres nie przedstawił organowi rentowemu prawidłowego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Mając zatem na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym oraz ograniczenia dowodowe dla przyznania żądanego świadczenia koniecznym było przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżając ten wyrok „w całości” i zarzucając mu naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst w Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), poprzez ustalenie ubezpieczonemu prawa do emerytury, pomimo iż pozostawał w zatrudnieniu u dotychczasowego pracodawcy.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy dokonał streszczenia postępowań: administracyjnego i sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz wskazał, że z informacji uzyskanej z Wydziału (...) i Składek wynika, iż ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę do dnia 30 września 2012 r. i ponownie został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 01 października 2012 r. oraz nadal pozostaje w stosunku pracy. Zdaniem apelującego ustalenie wnioskodawcy prawa do emerytury w okresie, gdy pozostawał on w zatrudnieniu stanowi naruszenie przepisów art. 184 ustawy emerytalnej.

W konkluzji apelacji organ ten wnosił o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie,
- 2) uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,
- 3) zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem procesowym z dnia 07 marca 2013 r., w odpowiedzi na apelację organu rentowego, A. B. wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Zaskarżony wyrok odpowiada prawu, chociaż nie wszystkie ustalenia poczynione przez ten Sąd są prawidłowe, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy kwestii spełniania przez A. B., wynikających z treści art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną), przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym (mężczyznom) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm., nazywanego dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego), jeżeli w dniu wejścia tej ustawy w życie, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25 letni).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.).

Z treści apelacji wynika, że w przedmiotowej sprawie organ rentowy kwestionuje jedynie spełnianie przez wnioskodawcę przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.). Apelujący nie kwestionuje natomiast pozostałych przesłanek z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, w tym przesłanki osiągnięcia przez ubezpieczonego w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r. okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, tj. co najmniej 15 lat.

Nie jest sporna i nie budzi wątpliwości okoliczność, że zarówno na dzień wydania zaskarżonych decyzji, jak i na dzień wyrokowania przez Sąd Okręgowy, A. B. pozostawał w stosunku pracy ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w B., a zatem nieprawidłowe jest ustalenie przez ten Sąd, że ubezpieczony cyt. „aktualnie nie pozostaje w zatrudnieniu”.

W ocenie Sądu II instancji powyższy błąd w ustaleniach faktycznych sprawy nie wpływa jednak na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia z przyczyn, o których mowa w dalszej części rozważań.

Co do zasady w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych badaniu podlega legalność decyzji według stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydania (por wyroki S.N.: z dnia 10 marca 1998

r. w sprawie II UKN 555/97, publik. LEX nr 35244, z dnia 20 maja 2004 r. w sprawie II UK 395/03, publik. LEX nr 141848, z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie I UK 152/04, publik. LEX nr 154236 i z dnia 02 lutego 2007 r. w sprawie III UK 25/07, publik. LEX nr 454749), aczkolwiek nie ma przeszkód, aby sąd ubezpieczeń społecznych przyznał prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej w razie spełnienia warunku rozwiązania stosunku pracy – przy stwierdzeniu spełnienia pozostałych przesłanek nabycia prawa do świadczenia – po złożeniu wniosku, a przed wydaniem decyzji przez organ rentowy lub nawet w trakcie postępowania sądowego (por. wyroki S.N.: z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie II UK 235/11, publik. LEX nr 1297799 i z dnia 08 stycznia 2013 r. w sprawie I UK 362/12, publik. LEX nr 1308049).

Skoro zgodnie z art. 100 ustawy emerytalnej prawo do świadczenia (in abstracto) powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia, to w przypadku emerytury, o jakiej mowa w art. 184 ustawy emerytalnej – mając na uwadze, że wskazane w tym przepisie kryterium okresów składkowych i nieskładkowych oraz stażu pracy w szczególnych warunkach powinno być spełnione do chwili wejścia ustawy emerytalnej w życie, tj. do dnia 01 stycznia 1999 r. – dniem tym jest dzień ziszczenia się pozostałych warunków określonych w tym przepisie, czyli osiągnięcie przez wnioskodawcę wieku emerytalnego, jeśli nie pozostawał w stosunku pracy i nie był członkiem otwartych funduszy emerytalnych. W przeciwnym razie prawo do emerytury z tego przepisu powstaje dopiero po rozwiązaniu wszystkich stosunków pracy, w jakich ubezpieczony pozostawał w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego lub w dniu zgłoszenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym. Tak nabyte prawo podlega ochronie i nie zostaje utracone w razie późniejszego nawiązania nowego stosunku pracy z tym samym lub innym pracodawcą (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie II UK 381/12, publik. LEX nr 1331296).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela zapatrywanie, że przepis art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r. stawia wymóg rozwiązania stosunku pracy, a nie wymóg niepozostawiania w zatrudnieniu, a zatem jednorazowe rozwiązanie stosunku pracy jest wystarczające do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie II UK 381/12, publik. LEX nr 1331296 oraz wyroki: S.A. w Rzeszowie z dnia 13 września 2012 roku w sprawie III AUa 666/12, publik. LEX nr 1217760, S.A. w Lublinie z dnia 09 stycznia 2013 r. w sprawie III AUa 1049/12, publik. LEX nr 1259719 oraz S.A. w Łodzi: z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie III AUa 846/12, publik. LEX nr 1293111 i z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie III AUa 1102/12, publik. LEX nr 1293636).

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że pozostawanie w ciągłym zatrudnieniu po pozornym rozwiązaniu stosunku pracy u dotychczasowego pracodawcy wyklucza nabycie prawa emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej (por. wyrok S.N. z dnia 22 lutego 2012 r. w sprawie II UK 274/11, publik. LEX nr 1215285).

W przedmiotowej sprawie apelujący w ogóle nie podniósł jednak zarzutu pozorności oświadczeń woli stron stosunku pracy o jego rozwiązaniu, wobec czego brak jest podstaw do kwestionowania oświadczeń woli stron tego stosunku.

W konsekwencji zasadne jest przyjęcie, że wobec rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w dniu 30 września 2012 r. (świadcstwo pracy akta em. ZUS), ponowne nawiązanie stosunku pracy z tym pracodawcą w dniu 01 października 2012 r. i pozostawanie A. B. w stosunku pracy na dzień wydania zaskarżonych decyzji oraz na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji, tj. na dzień 23 stycznia 2013 r., nie wpływa na możliwość nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury z art. 184 ustawy emerytalnej, w sytuacji spełnienia przez niego wszystkich pozostałych warunków do jej nabycia.

Za niezasadny uznać zatem należy wynikający z treści apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r. poprzez jego niezastosowanie.

Podobnie za niezasadne Sąd II instancji uznał, podniesione przez organ rentowy w apelacji, zarzuty naruszenia prawa materialnego, a w szczególności § 2 i § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, wobec nie kwestionowania

przez ten organ spełniania przez ubezpieczonego wszystkich, poza przesłanką rozwiązania stosunku pracy, przesłanek ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z art. 184 ustawy emerytalnej.

Ponieważ A. B. spełnia łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r., przesłanki ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, a zatem zasadnie Sąd Okręgowy przyznał mu to świadczenie od dnia następującego po dniu spełnienia ostatniej przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy, tj. od dnia 01 października 2012 r.

Nie zachodzą prawno-procesowe podstawy z art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. do zasądzenia od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, ponieważ ubezpieczony nie wykazał, że poniósł koszty wymienione w art. 98 § 2 k.p.c.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.